

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confitendi Ratio Doctoris Martini Lvtheri Avgvstiniani
Vvittenbergensis**

Luther, Martin

Vvittenberg[a]e, 1520

VD16 L 4238

Tercivm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-33377

catum tuū, non morieris. *Et* Hier. xvij. si egerit gens illa penitentiā a malo, agam & ego penitentiā super malo quod cogitavi ut facerem. Item. i. Iohan. i. Si confiteamur peccata nostra, fidelis est & iustus, qui remittat nobis peccata & emūdet nos ab omni iniquitate. Et illa diffinitio vera iusti. prouer. xvij. iustus prior est accusator sui, ideo iustus, quia sese accusat, vnde & sequitur, Venit amicus eius (Christus) & inuestigabit eū (.i. q̄ret eū & non sinit perire, etiā ab extremis inferni inuentū reducet. Hinc Iosue. vij. Confessione peccati, vocat gloriam dei, dicens, ad Achan. Fili mi da gloriam deo, & cōfiteri, atq; indica mihi quid feceris. Et d. Hiero. ad idem, confessio peccati, est laus dei. Nec mirū, qui qui peccata sua confitetur, veritatem vtiq; dicit, deus autē est veritas, ideo simul deū confitetur. Sic ij Paral. vii. Manasse rex Iuda, in orōne sua pulcherrima, omni confessione apūllima, dicit. Tu autē dñe h̄m bonitatem tuam promissisti penitentiam remissionis peccatorū &c. Vere scdm bonitatem tuā promissisti, quia nihil esset confessio n̄ra, nisi stare pmissio dei, adeo totū est bonitatis diuini, q̄ promissit remissionē, quā nisi promississet, per nullā iustitiā posset obtineri. Ac sic fides promissionis illius, primū & summe necessaria est confessuro, ne forte psumat, sua diligētia, sua recollectiōe, suis viribus deū pro care ad remissionem peccatorū, cū iam deus ipse & remittere paratissimus, puenit eū, ac poti⁹ ad acceptandā remissionem & confessionem p̄standam, allegerit ac procauerit, bonitate dulcissimē promissionis sue.

TERCIUM.

¶ Anteq̄ sacerdoti confiteatur vicario, vtiq; oportet, primū confiteatur principi ipsi deo, hic vero, rem serio tractare oportet, quia diuinū oculum, sicut nihil latet, ita nihil fallit. Quare hic ppositū melioris vite, & odiū peccati, oportet sine simulatiōe discutere, nā nihil fere cōfessuros plurimos fallit, q̄ subtilis ista simulatio & profundissima, q̄ plerūq; violentū peccati odiū & ppositū melioris vite, per vim simulant, etiā coram seip̄s, qd̄ satis probat, infelix euetus, vbi post cōfessionem, cito redeunt ad ingenū, & velut magno onere cōfessionis leuati, denuo secure viuūt, tam, curiosi inq; imemores ppositi sui, qua vna re, satis possent argui, sue fictionis infelicissimi. Quare, hic oportet, hominem esse liberrimū, & de se in seipso

omnino pronunciare, sicut inuenit sese affectum, sicut vellet, si nulla esset pena, nullus deus, nullum preceptum &c. ac sicut diceret in aure secreti cuiuspiam amici, vbi nihil pueret oia sua reuelare imo sicut secum vellet, liberrime de suis loqui vitijs ita loquatur coram deo, qui multo magis nos diligit quam ipsi nos.

Nam si quispiam sese non inuenit serio affectum bono proposito, nescio an tutum sit confiteri, Hoc scio, melius sibi esse, si abstinere a confessione. Nec in hoc preceptum Ecclesie curandum esset villo modo, siue excommunicet siue minus, melius est Ecclesiam ibi non audire, quam in periculum suum, ad deum cum ficto corde accedere, quia hic contra deum, ibi contra Ecclesiam tantum peccat, si tantum peccat, isto casu, Ecclesiam non audiendo, Quandoquidem Ecclesia nihil habet mandare, in quo sit periculum anime, & semper est exceptus articulus eius modi a preceptis Ecclesie. Quicquid enim precipit ipsa, pro deo & anime salute precipit, presumens hominem esse capacem precepti sui & idoneum ad impletionem, que presumptio si fallitur, preceptum quoque non tenet, cum contra dei precepta (que conscientiam ligant) statuere nihil possit.

Timendum certe, multos Ecclesiam ista precepti timore accedere, quibus tamen vita prior mala ex corde placet.

¶ Q VARTVM.

¶ Q₂ si inter angustias deprehensus, formidet abstinere, & camen sentit (si vere velit loqui) sese carere affectu bono proposito vite. Hic quod vnum reliquum est apprehendat, & prophete consilium audiat, d. Effundite coram illo corda vestra, ac prostratam plene confiteatur deo, totum malum cordis sui, & oret & optet bonum propositum. Imo quis tam superbus, ut hoc consilium sibi non putet necessarium: cum nullus tanto sit proposito bono, quanto debet esse. Ideo secure peccat a deo, quod sentit se non inuenire in seipso, donec serio & vere incipiat sibi placere vite melioris species, & sua displicere. Non enim doctrina illa, de proposito bono formando tradita ac passim inculcata, sunt intelligende, quod homo ipse ex sese id formare & laborare debeat (hec enim intelligentia, mors est & perditio. Et sicut ait ille, Mors in olla o homo dei, licet heu, plurimi in ea misere excarnificent, sed ad impossibilia tendere docti) sed desperando plane, atque effundendo cor coram deo, dicere, Domine deus, Non habeo quod debeo, nec possum. Da quod iubes & iube quid vis, Sic enim Aug. orat in confessione.

A ij

Madam ante

Nota boni